

ŠALAMOUN A KRÁLOVNA ZE SÁBY

Pověst o Šalamounově veliké moudrosti a jeho bohatství dolétla i do velmi vzdálených krajin. Dostala se i k uším krásné a vznešené královny ze Sáby. Jako každá žena byla na izraelského vladaře velmi zvědavá, protože všechny zprávy o něm byly provázeny i pověstmi o hezkém, urostlém, veskrze příjemném muži a společníkovi, jakým Šalamoun opravdu byl. A která žena – ať urozená, či obyčejná služka z lidu, by po takovém muži nezatoužila?

Zprávu o jejím příjezdu ohlásili zvědové už několik dní předem, takže když se ozvalo od hlavní jeruzalémské brány halasné troubení, bubnování a provolávání slávy, nikoho to nepřekvapilo.

Byl to vskutku pádný důvod ke slavnému přivítání! Královna byla mladá, štíhlá a krásná. Dlouhé zlaté šaty, zdobené výšivkami se všitými rubíny a jinými drahými kameny, se třpytily jako samo slunce a její chůze byla lehká a vláčná jako chůze gazely v zelené trávě. Dlouhé černé vlasy jí splývaly v nesčetných prstýncích a lokýnkách na ramena, a jak vítr vál, odhaloval pár překrásných náušnic z dílny cizího mistra. Všechno na ní bylo dokonalé – od zlatých střevíčků na jejích nohou přes zlaté, drahými kameny vykládané náramky na štíhlých zápěstích až

po její jemný, úzký obličej se smyslnými rty, velkýma mandlovýma očima, dlouhými řasami a jasným čelem, nad nímž se skvěla královská koruna, zářící zlatem a drahokamy. Davy seběhnuvší se k bráně a provázející mladou královnu až k Šalamounovu paláci byly okouzleny. Do té doby nikdo neviděl vznešenější a půvabnější stvoření.

Také její průvod byl velkolepý: Pohupovali se v něm velbloudi nesoucí na svých zádech vonné věci, zlato a drahé kamení, ušlechtilí koně se štíhlýma nohama a chvějícím se chřípím, dvořané, kejklíři a sluhové v nezvyklých úborech měňavých barev, ale také otroci – dary pro krále a jeho dvůr.

Šalamoun byl královnou okouzlen, neboť krásou a nevšedním půvabem předčila všechny ženy, které znal. A nebylo jich málo. Když spustili otroci královnina nosítka k zemi, sestoupil z trůnu, sešel po širokém schodišti svého paláce, osobně jí vyšel vstříc, aby jí vzdal hold, pak vzal do dlaní její hebké ruce, a ačkoli to nebylo zvykem, přitiskl je ke rtům a dlouze je políbil. Když se k ní přiblížil, ovanula ho podmanivá vůně jejího těla, a když se jí zadíval do očí, začalo mu srdce hlasitěji tlouci. Její pohled byl zářivý, něžný a hluboký jako obloha země, odkud přijela, a její úsměv byl jako perlivá voda padající z vrcholu hory do údolí porostlého mechem.

„Ach, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, ach, jak jsi ty krásná!“ slyšel zpívat svoje srdce. *„Oči tvé jak holubičí mezi kadeřemi tvými, vlasy tvé jak stáda koz, jež vidat lze na hoře Galád, zuby tvé podobné jsou stádu ovcí jednostejných, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvěma a mezi nimiž není žádné neplodné; jak provázek z hedvábí červeného dvakrát barveného jsou retы tvé...“*

A královna, jako by jeho srdce slyšela, sklopila řasy. Obdivný žhavý pohled mladého krále rozpaloval její nitro, až se zachvěla. Cítila, jak se jí zmocňuje nepoznaná závať, jak se jí podlamují kolena, a její srdce mu odpovědělo. Pověst nelhala. Stál před ní muž, s nímž stálo za to sdílet lože i čas. – Je pravdou také to, co se říká o jeho moudrosti?

Královna nechala svou ruku v dlani krále, nechala se jím vést, obdivovala se nádheře paláce, nedalekého chrámu i ostatních staveb, které zdobily krásné město Davidovo, a strávila pak s Šalamounem dlouhou řadu večerů a dní. Během nich zkoušela jeho moudrost a vtip. Dávala mu ty nejsložitější hádanky, které si přivezla či vymyslela, ba i takové, na které ani ona, ba ani její rádcové neznali odpověď; zkoušela jeho znalosti o přírodě, o hvězdách, o zemi i o lidech, ale na všechny otázky jí Šalamoun odpověděl způsobem, který ji uváděl v úžas. Všim byla doslova ohromena.

„Pověst o tobě nelhala,“ řekla mu na rozloučenou. „Přijela jsem, abych se přesvědčila, jestli je pravda to, co všechno jsem o tobě a o tvém městě slyšela. Šťastní jsou lidé, kteří mají takového krále!“

Když královna obdarovala Šalamouna všemi vzácnými dary, které přivezla, a když jí i Šalamoun dal vše a ještě více, než od něho chtěla a žádala, vrátila se zpátky do své země, které se později začalo říkat Jemen. Kromě jiných vzácných darů si však pod srdcem odvážela něco, co jí mělo svou živou podobou Šalamouna navždy připomínat.

Nikdy předtím ani potom nebylo moudřejšího a bohatšího krále. Lodě z Chíranu mu pravidelně přivážely zlato, drahé kameny a vzácné dříví, potřebné ke zvelebení Hospodinova chrámu i jeho domu. Všichni arabští králové mu posílali dary a velká část příjmů

bohatých kupců proudila do královské pokladnice. Pro svou armádu dal Šalamoun zhotovit dvě stě štítů z taženého zlata a tři sta zlatých pavéz. Také jeho trůn byl celý ze vzácné slonoviny obložený ryzím zlatem. Dva zlatí lvi stáli z každé strany trůnu a dalších dvanáct jich bylo po obou stranách šesti stupňů, které k němu vedly. Nikde na světě nebylo nic podobného k vidění.

Jen poslední slib, který Hospodin Šalamounovi dal, že prodlouží dny jeho života, mu splnit nemohl. Šalamoun si totiž pořídil velmi mnoho žen, což samo o sobě nebyl žádný hřích, ale příliš si zamiloval cizí zboží. Měl na sedm set královen a na tři sta dalších žen, mezi nimiž byla nejen dcera faraónova, ale i ženy moábské, ammonitské, sidonské a chetejské, které Hospodin synům Izraele zapověděl. Ty všechny ho také svedly k uctívání jiných, cizích bohů, kterým se klaněly. To se Hospodinovi nelíbilo, a tak Šalamoun po čtyřiceti letech vlády zemřel.

K ZAMYŠLENÍ

Doba Šalamounovy vlády (972–932 př. n. l.) byla dobou rozkvětu a dobou bez válek, což je v historii této země nevídané. I to svědčí o jeho velkém rozhledu a moudrosti, která se stala příslovecnou. Dodnes je synonymem člověka vynikajícího bystrosti svého rozumu. Avšak časem se výroku „šalamounská moudrost“ začalo užívat také ironicky, když byla vyřčená myšlenka nejasná nebo připouštěla více výkladů. Nechceme-li sklidit posměch, nikdy se proto nesažme být moudřejší než Šalamoun...